

[Indenrigs- og boligministeren.]

føjer, at der skyldes ydelser pr. 1. januar 1950 på godt 109 000 kr. i Kantorparken og Brønspark, og den 1. januar kommer der igen 109 000 kr. til, for da forfalder en ny terminsydelse, så er det sikkert ikke forkert at påstå, at foreningen er illikvid og i dag i de største vanskeligheder, hvis byggevirksomheden skulle aftage.

Nu siger man ganske vist, at den tilsynsførendes bekymring for sikkerhedsfonden er ganske ubegrundet, man siger sådan noget som — det ærede medlem var inde på det —, at billedet har ændret sig totalt, efter at foreningen har fået disse tillægslån hjem, hvorved mellemregningskontoen nu skal være bragt ned til 155 000 kr. Herom vil jeg gerne sige, som jeg allerede har sagt det, at dette resultat er opnået ved, at man har ladet være med at betale statens ydelser til Kantorparken og Brønspark ud, og at det offentlige altså i årets løb har overtaget risikoen for de gældsposter i afdelingerne, som tidligere sikkerhedsfonden over mellemregningskontoen stod i forskud med. Men derved bliver foreningens stilling ikke bedre end før; gælden er den samme som før, man har ikke løst problemet, men blot flyttet det. For foreningen som helhed er stillingen i hvert fald ikke blevet bedre. Man har på de enkelte afdelinger fået større rentebyrder, end man havde tidligere, og nu er det det offentlige, der — i stedet for sikkerhedsfonden — er kommet til at stå som kreditor. Der er da ingen, der vil forlange, at dette forhold skal medføre, at den tilsynsførende eller ministeriet bør bedømme stillingen mildere i dag end ved den sidste status fra 1. januar 1950, som er udgangspunkt for den vurdering, den tilsynsførende har foretaget. Lad mig iøvrigt for en ordens skyld nævne, at mellemregningskontoen svinger i årets løb, og at vandstanden på denne konto kan være betydelig højere umiddelbart før en termin end efter en termin, når prioritetsydelserne er betalt.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp smilede over, at jeg, en konservativ, havde foreslået en forlængelse for 10 måneder. Jeg smiler ikke til gengæld, jeg er i og for sig ked af, at det har været nødvendigt at stille forslag om at forlænge loven i så langt et tidsrum, som her er foreslået, men jeg tror på, at det politiske udvalg, før disse måneder er gået, vil komme til et resultat. Jeg har villet undgå, at vi på ny skal komme i den overfor offentligheden deprimerende situation, at vi med tre

måneders mellemrum stadig skal forlænge denne lovgivning uændret.

Jeg takker det ærede medlem for bemærkningerne om nødvendigheden af eller det ønskelige i, at det politiske udvalg ser på forholdene i Socialt Boligbyggeri i sine møder. Jeg deler naturligvis ganske den opfattelse, at denne sag i allerhøjeste grad må interessere det politiske udvalg.

Til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har jeg ikke så forfærdelig mange bemærkninger at gøre. Det ærede medlem var jo i modsætning til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp tilfreds med, at sagen udskydes til november 1951, og det er så min sikre forvisning, at der nu for en gangs skyld kan vedtages en lovgivning på huslejens område, som det kommunistiske parti stemmer for.

Hvad det ærede medlem iøvrigt sagde om huslejeforhøjelsen, idet det ærede medlem prøvede at påvise huslejeforhøjelsens uønskelighed, skal jeg ikke komme nærmere ind på. Det ærede medlem har advaret mig imod at sætte kikkerten for det blinde øje. Jeg tør sige, at sådan som jeg har opfattet det — men vi taler jo ikke altid samme sprog og har måske svært ved at forstå hinanden —, var det i sandhed det ærede medlem, der ved denne lejlighed benyttede sig af den velkendte nelsonske måde at se kendsgerningerne i øjnene på. For når forholdet er det, at vi står overfor et tilfælde, hvor et stort foreningsbyggeri, der har været spredt over en årelang periode, befinder sig i den situation, at dets økonomiske stilling fra tryghed og velstand bliver mere og mere anstrengt på grund af den huslejepolitik, der er ført af det høje ting, når man ser nogle foretagender, der er på vej ud over afgrunden, og som efter foreningens skøn kræver hele 20 pct.s forhøjelse for at kunne komme i balance, medens andre befinder sig på det stadium at skulle have en husleje-forhøjelse på 5—10 pct., og andre igen endnu ikke behøver nogen husleje-forhøjelse, men om hvilke vi ved, at for hver eneste dag, der går med udgiftsstigninger, som løber fra huslejeniveauet, vil kravene til forhøjelse blive større og større, selvom de vil være varierende, så synes jeg, at det ærede medlem overser meget væsentlige kendsgerninger.

Det ærede medlem kan ikke ved denne lejlighed lokke mig ind i noget opgør om Frederiksberg og Gentofte. Jeg har de bedste forhåbninger om, at der vil komme en anden lejlighed, som vil være mere passende; om forholdsvis kort tid, når det høje ting